

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1916/23
6.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Божидар Станисављевић, адвокат из Београда, Ибарска 13/С4, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиле и туженог ББ, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 14970/19 од 9.9.2020.године, исправљене решењем истог суда П 14970/19 од 23.6.2021.године, по закључењу расправе одржане пред другостепеним судом дана 6.3.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 14970/19 од 9.9.2020.године, исправљена решењем истог суда П 14970/19 од 23.6.2021.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени ББ из ... и ВВ из ... да тужилци АА из ... на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа солидарно исплате износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.9.2015. године до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца АА из ... да туженом ВВ из ... на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 85.125,00 динара у року од 15 дана пријема отправка ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првим ставом изреке побијане пресуде делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени ББ да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 9.9.2020.године до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезу тужени ББ и ВВ да тужилци солидарно исплате износ од 900.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде

части и угледа, са законском затезном каматом од 24.9.2015. године до исплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужени ББ да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 45.200,00 динара. Четвртим ставом изреке обавезана је тужиља да туженом ВВ накнади трошкове поступка у износу од 85.125,00 динара.

Благовремено изјављеним жалбама из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), тужиља је првостепену пресуду побијала у другом и четвртом ставу изреке, а тужени ББ у првом, другом (у делу захтева којим је исти одбијен у односу на туженог ВВ) и трећем ставу изреке. Тужиља је трошкове другостепеног поступка тражила и определила, док тужени трошкове другостепеног поступка нису тражили.

Испитујући правилност побијане пресуде сагласно овлашћењима прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку, другостепени суд је оценио да су изјављене жалбе основане.

Основано се изјављеним жалбама указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку с обзиром на то да има недостатака због којих се не може испитати, јер не садржи јасне разлоге о битним чињеницама којима се суд руководио када је одбио тужбени захтев у односу на туженог ВВ на шта се основано указује жалбом тужиље, као и стога што је закључак о битној чињеници да је тужиља због изнетих увреда претрпела душевне болове нејасан имајући у виду да се у образложењу побијане пресуде наводи да суд није прихватио исказ тужиље налазећи да је исти дат са циљем успеха у спору, па је остало нејасно на основу чега је првостепени суд закључио да је тужиља претрпела душевне болове који оправдавају новчану накнаду штете. Такође се жалбама основано указује да првостепени суд није поступио у складу са налогом из претходно донете одлуке другостепеног суда чиме је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 398 став 2 истог закона, с обзиром на то да првостепени суд није извео доказ увидом у списе предмета Првог основног суда у Београду П 15697/14 (већ само увид у АВП систем) како би сагледао потпуни контекст садржине спорних поднесака.

Ради отклањања наведених битних повреда одредаба парничног поступка и допуне доказног поступка, а будући да је у овој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута, другостепени суд је усвојио жалбе, укинуо првостепену пресуду и након одржане расправе у смислу одредбе члана 383 став 4 Закона о парничном поступку одлучио о тужбеном захтеву применом одредби члана 387 став 1 тачка 6 истог закона.

На основу оцене изведених доказа у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку другостепени суд је утврдио следеће битне чињенице за доношење одлуке у овом спору:

Увидом у списе предмета Првог основног суда у Београду П 15697/14 утврђено је да је дана 24.4.2007. године, тужиља ГГ преко пуномоћника – адвоката АА – тужиља (мајка ГГ) поднела тужбу ради накнаде материјалне и нематеријалне штете проузроковане дана 1.8.1996. године тужиљи као тада малолетном продавцу

закључењем ништавог (од суда неовереног) предуговора о купопродаји непокретности против тужених ДД (друга уговорна страна - купац), ЂЂ (лице које је саветовало купца при закључењу предуговора) и ББ (адвокат-пуномоћник мал. продавца, по пуномоћју датом од законског заступника – оца мал. продавца). Тужбени захтев ради накнаде материјалне штете у односу на туженог ББ заснован је на тврдњи да је пропустио своју дужност да испита да ли су постојали законски услови за закључење предуговора (с обзиром да купац по предуговору није био држављанин РС) и да предочи законском заступнику мал. продавца обавезу овере предуговора чиме је злоупотребио специјално пуномоћје и закључио ништав и по малолетну тужилу штетан предуговор, јер би у супротном мал. тужилу имала право да задржи удвостручену капару, а не да примљени износ на име капаре врати купцу, због чега трпи материјалну штету. Тужба за накнаду нематеријалне штете у износу од 1.000,00 евра, иницијелно поднета против свих тужених због повреде части и угледа тужиле, јер је преко свог законског заступника, а током закључења предуговора од стране тужених вређана, понижавана и третирана као манипулант у правном послу, током поступка је усмерена само на тужену ДД - и због увреда које је изнела на рачун законског заступника тужиле (оца) у предмету истог суда П 7226/04 на рочишту одржаном дана 6.2.2002. године, представивши га као криминалца и преваранта (поднесак од 29.12.2008. године и наводи са рочишта одржаног дана 20.1.2009. године), а потом, поднеском од 30.9.2011. године повучена. Поднесцима од 3.3.2009.године и 30.9.2011.године, тужилу је преко пуномоћника АА навела, између осталог, да наводи туженог ББ и његова изјава дата приликом саслушања “представљају ноторну измишљотину и накнадни покушај трећетуженог да заменим теза са себе скине одговорност за недопустиву злоупотребу специјалног пуномоћја“. Након што је пресудом Вишег суда у Пироту Гж 494/13 од 24.9.2013. године укинута пресуда донета у том спору дана 12.12.2011. године, у односу на туженог ББ и у том делу предмет враћен на поновно суђење, у поновљеном поступку расправљало се о спорном питању има ли тужилу ГГ право на накнаду штете (од туженог ББ) у износу од 1.406,07 евра који је исплатила ДД и трошкова поступка у износу 700,00 евра из парнице коју је од ње изгубила, као и право на повраћај износа од 632,12 евра као противвредност износа од 1.250,00 DEM који је тужени задржао на име пружених адвокатских услуга по специјалном пуномоћју.

Поднеском од 1.4.2015.године, који је потписао тужени ББ наведено је следеће: "Тужба је бесмислица, закаснило безобразно смишљена оптужба, а коју тужилу и није потписала, поднета искључиво из разлога да се на преваран начин избегне обавеза враћања примљене капаре. Тужилу пасивно, а мајка тужиле активно обмањује суд овако безочно сачињеном тужбом, а то стога јер иста у наведеном периоду није ни била присутна у животу тужиле, неспособна да се стара за своје дете док се о тужили старао искључиво њен отац ЕЕ поверавајући мени више судских предмета и решавање других ситуација, а обзиром да је остао сам са дететом, а били смо у пријатељским односима. Законски заступник тужиле (отац) је раскинуо предуговор о продаји стана и избегао да врати капару коју је задржао, па он сноси сваку одговорност за све правне последице које су потом наступиле, а имајући у виду да је стан одмах препродао јасно да не постоји никаква штета већ исту симулирају. Тражим да суд утврди ову чињеницу као правно релевантну за решење ове правне ствари и одбије тужбени захтев као неоснован. Теза да сам извршио злоупотребу својих овлашћења и нанео штету тужили закључењем предуговора уопште не може да опстане с обзиром да постоји решење којим се одобрава промет предметног стана између тужиле и првотужене, па исто

достављам суду на увид. Наводим да сам за све своје радње имао пристанак и одобрење законског заступника тужиле и тражим да се он саслуша у овом поступку, а у том смислу достављам суду изјашњење и допис законског заступника поводом наведене продаје стана (доказ: изјава о раскиду предуговора). Тужба намерно прећуткује и не наводи да сам ја тужиљу у том периоду и њеног оца заступао у свим предметима и то ради откупа предметне гарсоњере, против РТС ради издејствовања наградног путовања тужиле, итд., њеног оца чак и њеног стрица, док је састављач ове тужбе била екскомуницирана из породице, а познато је из којих разлога. Предметни новац, односно део капаре задржао сам са знањем и одобрењем законског заступника тужиле на име трошкова заступања односно мојих потраживања према њему, па отуда истичем да је потраживање тобож нематеријалне и материјалне штете један од трикова којим се служи пуномоћник противне стране. Надаље истичем приговор застарелости потраживања....Како је пуномоћница тужиле очигледно касно приметила свој пропуст, иста је кренула да засипа суд и странке дописима у којим се беспредметно позива на пресуде, покушавајући да тужене стави у контекст некакве завере против тужиле, а што је субјективни доживљај пуномоћника тужиле. Истичем да одговор на тужбу законског заступника ЕЕ - оца тужиле у време када је наводно дошло до штете, говори све супротно писању пуномоћника тужиле уз чињеницу да је исти демонстративно раскинуо предуговор штитећи свог пуномоћника за све предузете радње, а одмах затим продао предметни стан, па се питамо какву је то штету претрпела тужиле и како сам ја томе допринео?! (доказ: одговор законског заступника оца тужиле на тужбу ДД). Тужба је неоснована, а наводи у тужби исконструисани, увредљиво лажљиви, па предлагем суду да по спроведеном поступку одбије ову тужбу као неосновану. Поднети тужбени захтев је у потпуности исфингиран и представља лов у мутном, јасно говоре наводи законског заступника тужиле ЕЕ у одговору на тужбу ДД ради повраћаја капаре, чији наводи су потпуно супротни од онога што пуномоћница тужиле у тужби наводи. Законски заступник јасно наводи све релевантне околности и чињенице везано за продају гарсоњере, а којима се овај суд мора руководити, а из којих се не може извести закључак да је мојим радњама настала штета за овде тужиљу. (доказ: одговор на тужбу ради повраћаја капаре). Неспорно је да су обадве стране купац и продавац признале предуговор, добиле сагласност за продају и исте су више пута заказивале и вршиле примопредају стана и исплату купопродајне цене, а до којих није дошло услед инсолвентности предуговараача купца ДД што суду у овом поступку неће бити тешко да утврди. Ову чињеницу признаје и потврђује друготужени у одговору на тужбу, али више из страха с обзиром и да је он више пута био на тобожњим исплатама које је организовала првотужена све у намери да издејствује преварни потпис уговора од мог тадашњег клијента како он то наводи. Колико је перфидно понашање тужилачке стране говори и чињеница да је отац тужиле одмах након раскида уговора продао предметну гарсоњеру, а да ме о томе није ни обавестио настављајући да од мене потражује којекакве услуге. На основу изнетог тражим да суд одбије овакав тужбени захтев као неоснован, а тужилачку страну обавезе да сноси трошкове овог поступка". У прилогу поднеска достављено је решење Министарства финансија од 29.10.1996.године којим је одобрено мал. ГГ и ДД закључење уговора о купопродаји, допис ЕЕ ДД од 5.11.1996.године и ЋЋ од 19.11.1996. године, као и одговор на тужбу у предмету Првог општинског суда у Београду П 18/97 упућен од ЕЕ.

Тужиле је наведени поднесак примила преко поште дана 22.4.2015.године и на исти се изјаснила поднеском примљеним у суд дана 19.8.2015.године којим је оспорила

изнете наводе као неистините и измишљотине, указавши на непримерен и на нивоу "рекла - казала" манир туженог ББ да у овом поступку даје некакво своје мишљење о породици пуномоћника тужиље, те да му препоручује да се ипак бави својом породицом.

Поднеском од 3.9.2015.године који је примљен у Први основни суд у Београду у предмету П 15697/14 дана 3.9.2015.године, наведено је следеће: “Тужени истиче да основ враћања примљеног дела купопродајне цене није везан за чињеницу што предуговор за куповину стана није оверен, већ се основ овог враћања везује за чињеницу да су странке одустале од правног посла и зато се не може задржавати овако примљен део купопродајне цене и то је последица раскида и одустанка. У конкретном случају се не ради ни о каквој капари, јер је средство обезбеђења уговора, а у конкретном случају до уговора није ни дошло, па се не може говорити о капари. Што се тиче дела хонорара који је примио тужени, тужени (ББ) он има право да га задржи, јер он представља накнаду за његов рад и није везан за опстанак правног посла, јер се не ради о провизији, већ о адвокатском хонорару за предузете радње. Тужба не садржи и заобилази истину, неистинито приказујући само неке битне чињенице и дешавања поводом закључења предуговора, а у намери да прикаже неку верзију догађаја која само тужиљи одговара. Како објаснити чињеницу да пуномоћница тужиље очигледно у страху од последица не наводи радње законског заступника, искривљено приказује радње купца стана све у намери да обмане суд и избегне обавезу примљеног новца, а што је толико очигледно. Прикривајући све битне околности тужба сама по себи садржи само оптужбе које немају никакву правну тежину, утолико што јесу само бацање прашине у очи суду са градирањем тензије која суд треба да убеди у нешто што заправо ништа не значи. Као илустрацију примене такве методологије цитирамо и саму тужбу из које се види да пуномоћница тужиље очигледно у свом фуриозном наступу одриче право неке да закључи предуговор – закључујући параноично да се ради о некаквој завери у коју су укључени и подстанари, дакле потпуно ненормалан и лажљив став (у наставку се цитира садржина тужбе поднете у том спору, којим се наводи, поред осталог, да су се тужени упустили у отпочињање правног посла за који на страни купца нису постојали законски услови да се исти спроведе до краја, коју чињеницу су тужени од почетка крили од тужиље, што је све проузроковало ништав правни посао и судски спор и штету за тужиљу). Тужба све време одише реваншизмом, којим пуномоћница тужиље ксенофобично пласира неприхватљиве закључке суду за кога очекује да је довољно нестручан или неморалан да не види о чему се ту ради. Истина је сасвим другачија, а што се јасно види из целокупне преписке законског заступника малолетне тужиље (оца), а инсинуације о душевним патњама тужиље која је изманипулисана и приликом састављања ове тужбе јасно говори докле могу да иду законски заступници – родитељи тужиље. Очигледно изнуђена, тужба је криминални акт којим се посеже за личним миром, новцем других и свим оним што заправо не треба да буде предмет разматрања од стране овог суда, већ кривичног! Јер нема ни елементарног кршења права и правних интереса тужиље од стране адвоката ББ, што потврђују поднети документи законског заступника оца тужиље. Молим и предлажем суду да се у својству сведока саслуша други законски заступник тужиље – АА, овде њена пуномоћница, а која је иначе вишеструко нанела штету тужиљи у наведеном периоду. С обзиром да је и сама као родитељ била законски заступник у наведеном периоду, а није предузимала ништа, јер се слагала са свиме. Пошто се првобитни законски заступник отац тужиље у страху од истине, намерно не појављује и перфидно потура своју бившу или садашњу

жену као пуномоћника АА, то предлагем да се иста саслуша на све спорне околности, односно правна питања по поднетој тужби. Пуномоћница тужиље очигледно закаснило жели да покуша да врши родитељско право на овакав криминални начин писањем оваквих тужби, за шта треба кривично да одговара, а што се очитује код покушаја пуномоћнице да маргинализује ситуацију развода брака из очигледно битних разлога колико процесних, толико и материјално-правних, притом рутински обмањујући суд, а који је основна мета овакве адвокатуре која је ишчезла из правног живота. Скандалозним понашањем пуномоћница тужиље прикрива чињеницу да је вођен и поступак за поверавање детета – тужиље мал. ГГ, односно за утврђивање подобности за вршење родитељског права вештачењем при Градском центру за социјални рад и да истој није поверено дете из драстичних разлога, а који се стриктно могу утврдити, а о чему се суд може обавестити и извести праве разлоге за доношење своје оцено која захтева свеукупну и брижљиву оцену свих доказа у овом поступку. Стога тражим и предлагем да суд службеним путем утврди наведене чињенице које ће поткрепити неоснованост тужбеног захтева и чињеницу да је понашање странака које су својим незаконитим располагањима изазвале ову парницу више него проблематично, срачунато да се суд злоупотреби, на шта би овај суд морао да реагује и спречи прављење фарсе од овог суђења, што ради тужилачка страна. Тужиља и њена пуномоћница прикрива битну чињеницу да је у време продаје стана остала сама са оцем који је уз моју помоћ настојао да прода предметни стан – наследство тада мал. тужиље, па отуда уопште не стоје наводи о душевним патњама и превари од стране њеног тадашњег пуномоћника које је на брзину склепала АА, а која не би смела да се појави ни у близини суда због свог понашања у целој тој ствари, што чини и сада. Јасно је да су тужбом пренебрегнути сви људски, морални и правни оквири и да она, осим свих реперкусија, треба да рехабилитује актере тужилачке стране који се појављују сада у сасвим другим улогама контрадикторно тврдећи све оно што не стоји, окривљујући све и свакога, а што је њима лако да ураде. Трећетужени ће се, уз сагласност суда, изјаснити о свим битним чињеницама у смислу пружања своје одбране, па остаје код предлога изнетог у овом поднеску.” Поднесак је потписан од стране адвоката ВВ, снабдевен његовим адвокатским печатом, а трошкови састава истог тражени су по АТ.

Тужиља АА је као пуномоћник тужиље ГГ у наведеном предмету Првог основног суда у Београду П 15697/14 поднеском од 2.10.2015. године обавестила суд да, с обзиром да наводи пуномоћника туженог из поднеска од 1.9.2015. године, који јој је уручен на рочишту дана 4.9.2015. године, нису ни у каквој везиса предметом овог спора, већ да су искључиво у функцији да је тужени ББ и његов пуномоћник јавно пред судом омаловаже и понизе, што је недопустиво, поднела тужбу због повреде угледа и части дана 24.9.2015. године (П 14970/19) и приватну кривичну тужбу због увреде дана 28.9.2015. године, о чему је приложила доказе.

Поступак у предмету Првог основног суда у Београду П 15697/14 правноснажно је окончан пресудом од 11.5.2017. године којом је обавезан тужени ББ да исплати тужиљи ГГ износ од 632,12 евра, са припадајућом каматом, све у динарској противвредности, а као противвредност износа од 1.250,00 DEM који је задржао на име адвокатских услуга, док је у преосталом делу ради исплате износа од још 1.466,95 евра као неоснован одбијен.

Правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду К 14/16 од 13.12.2016. године тужени су ослобођени од оптужбе да су дана 4.9.2015. године у 12,30 часова, на рочишту пред Првим основним судом у Београду, у парничном предмету 63 П 15697/14, као пуномоћник првоокривљеног (адвокат ББ), другоокривљени (адвокат ВВ) приватној тужиљи (АА) уручио поднесак од 1.9.2015. године којим ју је с умишљајем увредио написавши у истом поднеску читав низ увреда о личном и породичном животу приватне тужиље, и то, између осталог, да је параноична, ненормална, лажљива и ксенофобична, да је њена поднета тужба криминални акт који треба да буде предмет разматрања кривичног суда, да је у наведеном предмету ћерки нанела вишеструку штету, да са закашњењем жели да врши родитељско право на криминални начин, да маргинализује ситуацију развода брака, да рутински обмањује суд, да се скандалозно понаша, да је против ње вођен поступак вештачења за утврђивање подобности за вршење родитељског права, да јој дете није поверено из драстичних разлога, те да због свог понашања не би смела да се појави ни у близини суда, док је првоокривљени у свом поднеску од 1.4.2015. године такође са умишљајем приватну тужиљу увредио написавши читав низ увреда о њеном личном и породичном животу, и то, између осталог, да као мајка тужиља активно обмањује суд, да је неспособна да се стара за своје дете, да је из њему познатих разлога била екскомуницирана из породице, да се служи триковима, да су наводи из тужбе против њега увредљиво лажљиви и исконструисани, да су фингирани и представљају лов у мутном, те да се перфидно понаша, чиме би према тужиљи извршили кривично дело увреда из члана 170 став 2 Кривичног законика.

Из исказа тужених, саслушаних у својству парничних странака, утврђено је да је поднесак од 1.4.2015. године саставио и потписао тужени ББ, те да је поднесак од 4.9.2015. године такође саставио тужени ББ, али је са њим био упознат и тужени ВВ и на њега је ставио свој адвокатски печат и потпис, с обзиром да је заступао туженог ББ у том поступку. Поднеске су писали како би пре свега са правне стране расветлили битне чињенице у том предмету, без намере да увреде или омаловаже тужиљу.

Из исказа тужиље, саслушане у својству парничне странке, утврђено је да наводе из спорних поднесака сматра нецивилизованим и непримереним понашањем, тим пре што је обављала своју професију као адвокат, никада није вређала колеге које заступају супротну страну, те да због ових навода и даље осећа душевну бол, тресе се не само сада него увек када улази у суд и када је у контакту са колегама и судијама. Са овим случајем упозната је и комора, као и сви адвокати и суд, а биће вероватно и виши суд, међу којима су судије које је знају од раније. Мало је колега који је знају годинама и они знају ко је и шта је, али има нових колега који је не познају и могу погрешно да протумаче изјаве тужених, што све вређа њен углед и част, будући да је 36 година у овој професији. Шокирао ју је поднесак од 4.9.2015. године, у коме је још више оклеветана и којим су тужени покушали да је понизе, а ништа није имало везе са предметом спора. Када ју је колега ЖЖ питао шта је са овим спором, није хтела да му каже, јер ју је било срамота, иако треба да буде срамота тужене.

Управни одбор Адвокатске коморе Београда доделио је тужиљи дана ... године Плакету Адвокатске коморе Београда, као знак признања за истрајност у бављењу адвокатуром, пружању правне помоћи и заштити права и слобода грађана Републике Србије.

Људско достојанство је према члану 23 Устава Републике Србије неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите. Поштовање овог зајамченог права подразумева да сваки појединац буде заштићен од повреде, између осталог, и части и угледа изношењем неистинитих навода о њему, приказивањем његове личности у лажном светлу приписивањем особина или својстава које нема, а да штетник при том зна или би морао знати да се ради о неистинама. Част се дефинише као субјективна категорија - мишљење које човек има о себи као припадник одређене друштвене средине или друштвене групе чије је вредности прихватио, а углед представља мишљење које о сваком појединцу има средина и јавно мњење, због чега је углед објективна категорија. Право је сваког појединца да у својој околини буде приказан онаквим какав он јесте. Правом на новчану накнаду нематеријалне штете по члану 200 Закона о облигационим односима остварује се заштита у случају повреде права личности.

Чланом 32 Устава Републике Србије гарантовано је право на правично суђење тако што свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Према одредби члана 7 и 228 Закона о парничном поступку, странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом, а сходно члану 231 став 3 истог закона, странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано. Суд сходно члану 229 Закона о парничном поступку, одлучује који ће се докази извести ради утврђивања битних чињеница.

Одредбом члана 15 тачка 4 Закона о адвокатури ("Службени гласник РС" бр. 31/11, 24/11) прописано је да је адвокат дужан да у професионалном раду и приватном животу који је доступан јавности чува углед адвокатуре, као и да правну помоћ пружа стручно и савесно, у складу са законом, Статутом Адвокатске коморе и Кодексом (тачка 2). Сходно члану 31 Кодекса професионале етике адвоката ("Службени гласник РС" бр. 27/12) у циљу одржавања добрих колегијалних односа, као израза међусобног уважавања и чувања угледа адвокатске професије, адвокат треба да се према колеги опходу учтиво, без омаловажавања, оговарања, вређања или другог напада на личност.

Један од нужних услова за успостављање одговорности за причињену штету, сходно одредбама члана 154 и 155 Закона о облигационим односима, јесте постојање деликтне радње која мора бити противправна, односно недопуштена. Закон о парничном поступку цитираним одредбама члана 7, 228 и 230 допушта, дакле не забрањује, већ напротив изношење чињеница на којима странке заснивају захтев или оспоравају наводе противника, прописује као дужност, јер у противном носе терет тврдње и доказа за чињенице које нису изнеле, а које су битне за одлуку о постављеном захтеву. Истинитост и релевантност изнетих чињеница којима странке потврђују своје тврдње или оспоравају наводе противника цени суд у смислу одредаба члана 8 Закона о

парничном поступку, доносећи одлуку о основаности тужбеног захтева. Суд је, сходно члану 2 и члану 7 Закона о парничном поступку, дужан да странкама пружи закониту, једнаку и правичну заштиту, на који начин се обезбеђује остварење чланом 23 Устава Републике Србије загарантованог права на правично суђење.

Дакле, странка у парничном поступку има не само право, већ и дужност да изнесе све чињенице које она сматра битним за потврду својих навода, па се наводи изнети током судског поступка од стране парничних странака и њихових пуномоћника могу сматрати увредљивим и клеветничким само ако се из њиховог целовитог садржаја и општег тона може јасно установити да је њихов једини и главни циљ изношење лезионих навода, односно вређање личности, а да је заштита права странке у парничном поступку да изнесе чињеничне тврдње у прилог својих навода од споредног или никаквог значаја за странку, дакле да се ради о злоупотреби легитимног права.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и садржину поднесака тужених које тужила сматра увредљивим, ток наведеног парничног поступка, као и околности конкретног случаја – да је у том парничном поступку тужила у својству пуномоћника адвоката заступала своју ћерку (тужила), чињенични основ те тужбе, да је тужени ББ, иако по професији адвокат у тој парници био тужена страна, а тужени ВВ његов пуномоћник, да је тужба поднета поводом закључења предуговора из 1996. године, који је био повод за више парница које су између странака вођене, да су учесници поступка и то тужила АА-пуномоћник тужиле ГГ, и њен супруг – сведок у том поступку ЕЕ били у пријатељским и колегијалним односима са туженим ББ, који их је заступао и у другим поступцима, као и њихову ћерку, другостепени суд је закључио да се наводи тужених из поднесака од 1.4.2015. године и 4.9.2015. године, не могу квалификовати као лезионо подобни, односно не могу се сматрати повредом права на част и углед тужиле, будући да је њихова садржина усмерена пре свега на оспоравање навода противне стране, изношења чињеница од значаја за оцену спорног односа властодавца и налогопримца по специјалном пуноју, те изношења аргумената у прилог неоснованости захтева за накнаду штете, материјалноправних приговора и предлагања доказа, а да су наводи које тужила сматра увредљивим и клеветничким споредног значаја и да су пре свега усмерени на оцену тужбених навода, а не на личност пуномоћника – тужиле АА. Иако пренаглашени и неумерени, спорни наводи нису имали за циљ повреду права личности тужиле, већ указивање на неоснованост тужбеног захтева, па тужила, која се професионално бави адвокатуром, мора показати већи степен толеранције на наводе које странке износе ради доказивања неоснованости постављеног захтева.

Осим наведеног, чак и да се узме да су изнети наводи били лезиони, у конкретном случају би се право тужиле на заштиту достојанства личности супротставило праву туженог ББ да лично и преко пуномоћника у судском поступку изнесе све чињенице (па и неистините) којима оспорава наводе супротне стране – право на правично суђење, па би, по оцени овога суда, у таквој ситуацији у колизији два Уставом загарантована права, заштиту требало пружити странци у парничном поступку, управо стога што је тужила у том поступку учествовала као адвокат, обављајући своју професију, а не као странка.

Није основан приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог ВВ,

будући да је својим потписом и печатом на поднеску од 4.9.2015. године наводе туженог ББ који је тај поднесак сачинио признао за своје, па јесте у материјално-правном односу по тужби тужиље за накнаду штете проистекле из тих навода.

Приликом одлучивања, другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Одлука о трошковима првостепеног поступка донета је применом одредаба члана 165 у вези са чланом 153 и 154 Закона о парничном поступку, а досуђени износ чине издаци туженог ВВ на име ангажовања адвоката за заступање на 5 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара и за приступ на 3 неодржана рочишта у износу од по 7.125,00 динара, што укупно износи 85.125,00 динара, одмерено по Адвокатској тарифи важећој у време првостепеног пресуђења.

Како тужени ББ трошкове првостепеног поступка није определио у складу са одредбом члана 163 Закона о парничном поступку, то нема право на накнаду истих.

Имајући у виду да тужиља у поступку по жалби није успела, то је, применом члана 165 став 2 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку, као неоснован одбијен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић